"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି, ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ମଧୁର ସ୍ୱଭାବଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ, ଏହି ଯୋଗରେ ହିଁ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଡ୍ରାମାରେ କେଉଁ ରହସ୍ୟ ବହୁତ ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ ? ଯାହାକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟ (ଅଭିନୟ) ଦୁଇଥର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯାହା ସବୁ ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି ତାହା ପରସ୍ପରଠାରୁ ନୂଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ତୁମେ ବିଚାର କରୁଛ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନଗୁଡିକ କିପରି ବଦଳି ଚାଲିଛି । ସାରା କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମଧ୍ୟ ବଦଳିଯାଉଛି । ଆତ୍ମାରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ରେକର୍ଡ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି କେବେ ବଦଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଛୋଟିଆ କଥାଟି ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମୁଖ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶରୀର ଦେଖୁଛ ? ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମେ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏମାନଙ୍କ ବଂଶାବଳୀକୁ ଯିବୁ, ଯାହାକୁ ସୁଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ହିଁ ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ବସି-ବସି ଏହି ବିଚାର ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ପଢିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥାଏ — କାଲି ଆମେ ଏହିପରି ହେବୁ, ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ଭାବୁଛ ଯେ ଆମେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ବଂଶାବଳୀକୁ ଯିବୁ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ଅଲୌକିକ ଅଟେ । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ରମଣ କରୁନଥିବ । ଏହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ସତସଙ୍ଗ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ବସିଛ, ଜାଣୁଛ ଯେ ସତ୍ୟ ପିତା ଯାହାଙ୍କୁ ଶିବ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବସିଛୁ । ଶିବବାବା ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ରଚନା (ସୃଷ୍ଟି)ର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି କାଲିର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ବସିଛ, ତୁମର ଏକଥା ମନେ ଥିବ ନା — ଆମେ ଏଠାକୁ ନବଯୌବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଶରୀର ବଦଳାଇ ଏପରି ଦୈବୀ ଶରୀର ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଏହା ମୋର ତମୋପ୍ରଧାନ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ଏହାକୁ ବଦଳାଇ ଏପରି ଦୈବୀ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତୁମର କେତେ ସହଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ । ପଢାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ ନିଶ୍ଚୟ ପଢୁଥିବା ଛାତ୍ରଙ୍କଠାରୁ ହୋସିଆର (ଦକ୍ଷ) ହୋଇଥିବେ ନା । ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଭଲ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବୀ ଦେବତା ହିଁ କରାଇବେ । ଏହି ପାଠପଢା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଆଉ କାହାକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ କିଛି ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ହୋଇଥିବେ ନା । ସମସ୍ତେ ଏକାପରି ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ରାଜଧାନୀ ଅଟେ ନା । ଏହି ଚିନ୍ତନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏବେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ଆତ୍ମା ନିଜର ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ୟାଦର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବାବା ନିଶ୍ଚୟ ପଚାରିବେ — ପିଲାମାନେ, ମୋତେ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛ ? ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ହିଁ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲେ । ତୁମେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ଏହା ଯାତ୍ରା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଯେପରି ଲଢେଇ ଅଟେ, ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଜ୍ଞାନରେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ, କିନ୍ତୁ ମାୟାର ଗୋଟିଏ ତୋଫାନ ଆସିଲେ ତଳକୁ ପକାଇ ଦେଉଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଲା ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ତୋଫାନ । ପୁଣି ରହିଛି କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହର ତୋଫାନ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଯେପରି କୌଣସି ବିଘ୍ନ ନ ଆସୁ ତଥାପି ତୋଫାନ ଆସିଯାଉଛି । କେବେ କ୍ରୋଧର, କେବେ ଲୋଭର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । କେତେକ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆଜି ମୋର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଭଲ ରହିଲା, ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କୌଣସି ତୋଫାନ ଆସିଲା ନାହିଁ । ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିଲି । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇଲି । ସ୍ନେହରେ ଆଖିରେ ଲୁହ ମଧ୍ୟ ଆସିଗଲା । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବହୁତ ମିଠା ହୋଇଯିବ ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛ ଆମେ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଇ କେଉଁଠି ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ଏକଥା କ'ଣ କେହି ବୁଝିଲେଣି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଅଥବା ପରମ୍ପରା ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଏବେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି । ବିଚିତ୍ର ବାବା ହିଁ ବିଚିତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବିଚିତ୍ର ନିରାକାରଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ନିରାକାର କିପରି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ କିପରି ଏହି ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ତଥାପି ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ ଏହି ଗୋଟିଏ ଶରୀରରେ ଆସିବେ! କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ଏହି ଶରୀର ନିମିତ୍ତ ହେଉଛି । ସାମାନ୍ୟ ହେଲେ

ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ତୁମେ ହିଁ ବୁଝି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶିଖୁଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛି । ଆତ୍ମା ସବୁଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ । କେବଳ ଶରୀର ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ରଚୟିତା ଓ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ୮୪ ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନ ନେଉଛୁ । ଜ୍ଞାନ କିଏ ନେଉଛି ? ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୂଳବତନ, ସୂକ୍ଷ୍ମବତନକୁ ଜାଣୁଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବା ଉଚିତ୍ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ନିଜକୁ ଶରୀର ବୋଲି ଭାବି ଓଲଟା ଲଟକି ରହିଛନ୍ତି । ଗାୟନ ରହିଛି ଆତ୍ମା ସତ୍, ଚିତ୍, ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହିମା ରହିଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଦେଖ କେତେ ମହିମା କରାଯାଉଛି । ସିଏ ହିଁ ଦୁଃଖହରତ୍ତା, ସୁଖକରତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ମଶା ମାଛିଙ୍କର ତ ଏତେ ମହିମା କରାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ଦୁଃଖହରତ୍ତା, ସୁଖକରତ୍ତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ନାଁ, ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ମହିମା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ଦୁଃଖହରତ୍ତା, ସୁଖକରତ୍ତା ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନ ଥିଲା, ଯେପରି ପିଲାଳିଆ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ନ ଥାଏ କି କୌଣସି ଅବଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ କାହିଁକି ନା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଯେତେ ଛୋଟ ପିଲା ସେତେ ନମ୍ବରୱାନ ଫୁଲ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଯେପରି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ । କର୍ମ-ଅକର୍ମ-ବିକର୍ମ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାନ୍ତି । ଯେପରି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ କରାଇବା ପାଇଁ । କେହି ତ କଣ୍ଟାକୁ କଣ୍ଟା ହୋଇ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ୫ ବିକାରରେ ବଶୀଭୂତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାକୁ କଣ୍ଟା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଉଛି ନମ୍ବରୱାନ କଣ୍ଟା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ କଣ୍ଟାମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ହେଉଛି । କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ଜଙ୍ଗଲରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର କଣ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲରେ ଥାଏ ନା ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କଣ୍ଟା ରହିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସୁଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ଶିବବାବା ଫୁଲର ବଗିଚା ଲଗାଉଛନ୍ତି, ରାବଣ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ଲଗାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ରାବଣକୁ କଣ୍ଟାର ଝାଟି ଦ୍ୱାରା ଜଳାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଫୁଲ ଚଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ କେବଳ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଓ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ — ଡ୍ରାମାରେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟ ଦୁଇଥର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି ତାହା ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟେ । ତୁମେ ବିଚାର କର ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିପରି ଦିନ ବଦଳିଯାଉଛି । ସାରା ଚାଲିଚଳଣି ହିଁ ବଦଳିଯାଉଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚାଲିଚଳଣିର ରେକର୍ଡ ଆତ୍ମାରେ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା କେବେ ବଦଳିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଠାରେ ନିଜସ୍ୱ ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି । ଏହି ଛୋଟ କଥା ମଧ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମାର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଏହା ତୁମର ସ୍କୁଲ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପାଠ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କେବେ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲ ଯେ ବାବା ଆସି ଏପରି ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ପାଠ ପଢାଇବେ! ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ! ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପୁସ୍ତକ ହିଁ ଅଲଗା, ତାକୁ କେବେ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ବିନା ସଦଗତି କିପରି ହେବ ? ବାବାଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଦଗତି ହେବ । ତୁମେ ସଦଗତିରେ ଥିବା ସମୟରେ କ'ଣ ଭକ୍ତି କରିବ ? ନାଁ, ସେଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି, ପୁଣି ଭକ୍ତି କାହିଁକି କରିବ ? ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ହିଁ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମାରେ ରହୁଛି । ଆତ୍ମାର କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯେବେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥାଏ ପୁଣି କହନ୍ତି ଏମାନେ ଏହି-ଏହି ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମାର ଧର୍ମ କ'ଣ ? ପ୍ରଥମତଃ ଆତ୍ମା ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ ସଦୃଶ, ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ସିଏ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିକାର ରହିଛି । ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ସେଥିରୁ ବାହାରି ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମକୁ ପଳାଇ ଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ସେହି ସବୁ ପତ୍ରମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନେ ଫେରି ନିଜର ଜାଗାକୁ ଆସିଯିବେ । ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ବେହଦର ବାବା । କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ୟାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ) ମଧ୍ୟ ଦାଦା କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ ନା । ପୁଣି ସବୁ କିଛି ପଦ ଉପରେ ରହିଛି । ଭାଇର ଶରୀର କିପରି ଓ ଉଉଣୀଙ୍କର ଶରୀର କିପରି । ଆତ୍ମା ତ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ତାରକା ଅଟେ । ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ତାରକା ମଧ୍ୟରେ ଅଛି । ଶରୀର ବିନା ତାରକା କଥା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ନାହିଁ । ତାରକାଟିକୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏତେ ଢେର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମିଳିଛି । ତୁମ ତାରକାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସି ପୁଣି ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ଶରୀର ଛୋଟ ବଡ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ତାହା ପୁଣି ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀରରେ ରହିବ । ଘରେ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ମନେ ପକାଇପାରିବ କି ? ନାଁ । ସେଠାରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡିବ ନାହିଁ — ଆମେ କେଉଁଠାରେ ଅଛୁ! ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଉଭୟ ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା କୁହାଯାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ.... ତେବେ କେତେ ସମୟ ଅଲଗା ରହିଲେ ? ମନେ ପଡୁଛି — କେତେ ସମୟ ଅଲଗା ରହିଲେ ? ସେକେଣ୍ଡ ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡ ଅତିକ୍ରମ କରି ୫

ହଜାର ବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ପୁଣି ୧ ନମ୍ବରରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଏହା ହେଉଛି ସଠିକ୍ ହିସାବ । ଏବେ ଯଦି ତୁମକୁ କେହି ପଚାରନ୍ତି ଯେ ଇଏ କେବେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ ? ତେବେ ତୁମେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କହିପାରିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି । ଶିବଙ୍କ ଜନ୍ମର ତ ମିନିଟ୍ ସେକେଣ୍ଡ କିଛି ବାହାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତିଥି-ତାରିଖ, ମିନିଟ୍, ସେକେଣ୍ଡ ବାହାର କରିପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଘଡିରେ ଫରକ ପଡିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ଅବତରଣରେ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଫରକ ପଡି ପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣାପଡିନଥାଏ ଯେ କିଏ କେବେ ଆସିଥିଲେ ? ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଲା ତେବେ ଯାଇ ଆସିଲେ । ନାଁ, ଅନ୍ଦାଜ ଲଗାଇପାରିବ । ମିନିଟ୍ ସେକେଣ୍ଡର ହିସାବ କହିପାରିବୁ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅବତରଣ ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ ଅଟେ, ସେ ବେହଦର ରାତ୍ରି ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ଯେତେ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଅବତରଣ ହେଉଛି, ସେସବୁ ଜଣାପଡିଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଛୋଟ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବଡ ହେଉଛି । ଶରୀର ସହିତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବାହାରକୁ ଆସିଥାଏ । ଏସବୁ କଥାର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା କେତେ ବଡ ନାଟ୍ୟମଞ୍ଚ ଅଟେ । ଯେପରି ଏକ ବଡ ହଲ୍ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ବେହଦର ନାଟକ ଚାଲୁଛି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ, ବାବା ଯେଉଁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଉଚ୍ଚପଦ ନେବା ପାଇଁ । ବାକି ଏହି ଯେଉଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ରହିଛି ତାହା ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ପୁଣି ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୂଆ ଶରୀର ନେବେ ସେତେବେଳେ ପାଳନା କରିବେ ପୁଣି ତା’ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଏହି ସଂସାରରେ ତ ନିଆଁ ଲାଗିବାର ଅଛି । ଶେଷକୁ ଏହି ଭାରତ ହିଁ ରହିବ ବାକି ସବୁ ଖଲାସ ହୋଇଯିବେ । ଭାରତରେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ରହିବେ । ତୁମେ ଏବେ ମେହନତ କରୁଛ ଯେ ବିନାଶ ପରେ ଯେପରି ଦଣ୍ଡଭୋଗ ନ କରୁ । ଯଦି ବିକର୍ମ ବିନାଶ ନହେବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ପାଇବ ଓ ପଦ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଯଦି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ କାହା ପାଖକୁ ଯାଉଛ ? ତେବେ କୁହ, ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ, ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଶିବ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବ ସେତେ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଆଉ କାହାକୁ ସ୍ନେହ କର ନାହିଁ ଅନ୍ୟ, ସମସ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସ୍ନେହ ତୁଟାଇ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ । ଯେପରି ପ୍ରେମିକା ପ୍ରେମିକ ଥାନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଟେ । ୧୦୮ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମିକା ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ୮ ଜଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ୮ର ମଧ୍ୟ ମାଳା ହୋଇଥାଏ ନା । ୯ ରତ୍ନର ଗାୟନ ରହିଛି । ୮ଟି ଦାନା, ନବମ ହେଲେ ବାବା । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ୮ଜଣ ଦେବୀ-ଦେବତା, ପୁଣି ୧୬୧୦୮ ରାଜକୁମାର ରାଜକୁମାରୀଙ୍କର କୁଟୁମ୍ବ ହେବ ତ୍ରେତାର ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ବାବା ତ ହାତରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମର ନିଶା ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ତ ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ସୌଦା କରିବାକୁ ପଡିବ । କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ବିରଳ ବେପାରୀ ହିଁ ଏହି ସୌଦା କରିପାରିବ । ଏପରି ବ୍ୟାପାରୀ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଏହି ଉଦ୍ଦୀପନାରେ ରୁହ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଉଛୁ । ଉପରେ ବାବା ହିଁ ରୁହନ୍ତି । ଦୁନିଆ ଲୋକେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ତ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ସେହି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଅଟେ । ସେହି ଗୀତା, ମହାଭାରତର ସମୟ ଅଟେ, ସେହି ଯାଦବ ମାନେ ଯିଏକି ମୁଷଳ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି କୌରବ ମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ଓ ତୁମେ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଘରେ ବସି ଏବେ ନିଜର ରୋଜଗାର କରୁଛ । ଘରେ ବସି ବସି ଭଗବାନ ମିଳିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କି ନିଜର ରୋଜଗାର କରିନିଅ । ଏହି ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୀବନ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ଏବେ ଏହାକୁ କଉଡି ବଦଳରେ ହରାଅ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଏହି ସାରା ଦୁନିଆକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ତୁମକୁ ଶିବଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାକି ଆଜିକାଲି ଅନେକଙ୍କର ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁଛନ୍ତି ଓ ମାୟା ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ମାତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର କଳସ ମିଳିଛି । ସିଏ ହିଁ ଅବଳାମାନଙ୍କୁ ବଳ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ଅଟେ । ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନକୁ କେବେ ଅମୃତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣରେ ରହି ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଜର ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରୂପୀ କଣ୍ଟାକୁ ଜଳାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏହି ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ, କଉଡି ବଦଳରେ ଏହାକୁ ହରାଇବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରକୃତ ସ୍ନେହ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସେହି ଜଣଙ୍କର ହିଁ ସଙ୍ଗରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରର ବୋଝକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଫରିସ୍ତା ହୁଅ ।

ଯେବେକି ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛ ତେଣୁ ନିଜର ସାରା ବୋଝ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଇଦିଅ । ଯଦି ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରର ଟିକିଏ ବି ବୋଝ ରହିଥିବ ତେବେ ଉପରୁ ତଳକୁ ନେଇ ଆସିବ ଏବଂ ଉଡିବା ଅବସ୍ଥାର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା କହୁଛନ୍ତି ସବୁ କିଛି ମୋତେ ଦେଇଦିଅ । ଏହି ରାବଣର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିଲେ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇବ । ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ଟିକିଏ ବି ରାବଣର ସମ୍ପତ୍ତି ନଥିବ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତ ପୁରୁଣା ଖାତାକୁ ଭସ୍ମ କରିଦିଅ ତେବେ କୁହାଯିବ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଫରିସ୍ତା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ହର୍ଷିତମୁଖ ହୋଇ ବେହଦର ଖେଳକୁ ଦେଖ ତେବେ ହଲଚଲ୍ ହେବ ନାହିଁ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****